

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permisuniunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

SECȚIUNEA A III -a

CAUZA SCHREPLER ÎMPOTRIVA ROMÂNIEI

(Plângerea nr. 22626/02)

HOTĂRÂRE

STRASBURG

15 martie 2007

Această hotărâre va deveni definitivă în condițiile definite la articolele 44 § 2 din Convenție. I se pot aduce doar modificări de formă.

În cauza Schrepler împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (secția III), constituită în Camera formată din următorii judecători:

Domnii J. HEDIGAN, *președinte*,

C. BÎRSAN,

Doamna A. GYULUMYAN,

Domnii E. MYJER,

DAVID THÓR BJÖRGVINSSON,

Doamnele I. ZIEMELE,

I. BERRO-LEFÈVRE, *judecător*,

și Domnul S. QUESADA, *grefier al secției*,

după ce a deliberat în Camera de Consiliu în data de 20 februarie 2007,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la acea dată :

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află plângerea (nº 22626/02) formulată împotriva României de către domnul M. Andreas Schrepler, cetățean german (« reclamantul »), care a sesizat Curtea în data de 15 noiembrie 2000 în temeiul articolului 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale („convenția”).

2. Reclamantul este reprezentat de domnul M. Gheorghe Cozma, inginer din Satu Mare. Guvernul român („Guvernul”) este reprezentat de reprezentanta sa, doamna Beatrice Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe.

3. În data de 5 ianuarie 2004, Curtea a decis să comunice plângerea Guvernului. Prevalându-se de dispozițiile articolului 29 § 3 din Convenție, ea a decis să se examineze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

4. În baza articolului 44 § 1 a) din Regulamentul Curții, ea a comunicat de asemenea o copie a plângerii guvernului german care nu a dorit să-și prezinte punctul de vedere în această cauză.

DE FAPT

I. CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

5. Reclamantul s-a născut în 1951 și locuiește la Stuttgart.

6. Prin hotărârea definitivă din 9 noiembrie 1998, judecătoria din Satu Mare i-a condamnat în solidar pe V.G., V.M., S.Ș. și G.M. să-i plătească

reclamantului, cu titlu de reparație pentru prejudiciul material cauzat autovehiculului reclamantului.

7. La 8 decembrie 1998, numita hotărâre a fost investită cu formula executorie și, la 21 decembrie 1998, titlul executoriu a fost transmis reclamantului. La 8 februarie 1999, reclamantul a solicitat biroului de executori judecătorești de pe lângă judecătoria din Negrești Oaș să dispună executarea hotărârii datată 9 noiembrie 1998.

8. La 11 februarie 1999, executorul judecătoresc a transmis dispoziția debitorilor de a executa numita hotărâre într-un termen de douăzeci și patru de ore de la primirea notificării. Ca urmare a neexecutării de către debitori, executorul judecătoresc le-a transmis la 5 noiembrie 1999 un nou ordin de plată cu un termen de douăzeci și patru de ore.

9. La 12 noiembrie 1999 și la 17 aprilie 2000, executorul judecătoresc s-a deplasat la domiciliul debitorilor și a întocmit procese-verbale în care constata că debitorii S.Ș. și G.M. nu aveau bunuri mobile în patrimoniul lor. În aceleași procese-verbale, el arată că tatăl debitorului S.S. a declarat că acesta din urmă era plecat în străinătate și că era de acord să plătească partea din datorie care corespundea responsabilității fiului său. Tatăl debitorului G.M. a declarat că fiul său deținea acțiuni în societatea comercială M.

10. Prin procesul-verbal din 17 aprilie 2000, executorul judecătoresc a constatat că debitorul V.M. era plecat în străinătate dar că, în conformitate cu declarația mamei sale, el era proprietarul unui imobil. În aceeași zi, executorul judecătoresc s-a deplasat la domiciliul lui V.G. unde a pus sub sechestru bunurile mobile care îi aparțineau. Aceasta a fost constatat prin procesul-verbal întocmit cu acea ocazie. La 5 iunie 2000, executorul a publicat anunțul de vânzare la licitație a bunurilor lui V.G. pentru data de 26 iunie 2000.

11. La 19 aprilie 2000, ca urmare a unei plângeri depuse de reclamant împotriva procedurii de executare, tribunalul județean din Satu Mare l-a informat că executarea silită mobilă era în curs și că el putea să solicite executarea silită imobiliară împotriva lui V.M. dacă el considera necesar.

12. Reclamantul a depus o nouă plângere la tribunalul județean în care denunța tergiversarea procedurii de executare silită. La 23 iunie 2000, tribunalul l-a informat că procedura de executare era în curs de desfășurare, că trei debitori erau insolvabili și că doar V.G. avea bunuri mobiliare care puteau fi sechestrate. El a mai fost informat că, dacă era nemulțumit de conținutul procesului-verbal de sechestru, putea să depună o plângere penală pentru fals intelectual.

13. Cu ocazia vânzării la licitație din data de 26 iunie 2000, nu s-a prezentat nici un cumpărător. Reclamantul a făcut o cerere de executare silită imobiliară asupra imobilului care îi aparținea lui V.M. Executorul judecătoresc a închis executarea silită mobilă și a adresat o notificare primăriei din Bixad pentru a-i transmite informații asupra bunurilor mobiliare și imobiliare ale debitorilor.

14. Prin adresa din 29 iunie 2000, care răspundea unei cereri a reclamantului, judecătoria l-a informat că executorul judecătoresc solicitase primăriei informații referitoare la bunurile debitorilor. În măsura în care nu era reclamantul nu era satisfăcut de activitatea executorului, el putea sesiza instanțele naționale cu o contestație la executare în temeiul articolului 399 din Codul de procedură civilă.

15. La 30 iunie 2000, primăria l-a informat pe executor că V.G. era proprietarul unui imobil format dintr-o casă și un teren și că ceilalți trei debitori nu figurau înregistrați la primărie ca fiind proprietari de bunuri.

16. La 25 octombrie 2000, reclamantul a solicitat judecătoriei informații despre situația procedurii de executare. La 6 noiembrie 2000, tribunalul i-a răspuns că, la 30 iunie 2000, primăria i-a transmis executorului informațiile solicitate.

17. La 24 ianuarie 2001, reclamantul a solicitat judecătoriei vânzarea bunurilor lui V.G. pentru a obține reparația dispusă de tribunal la 9 noiembrie 1998.. La 19 martie 2001, reclamantul a adresat din nou tribunalului o cerere prin care solicita să se dispună executarea silită imobiliară împotriva lui V.G.

18. Rezultă din actele depuse la dosar că vânzarea bunurilor lui V.G. nu a avut loc niciodată. Hotărârea din 9 noiembrie 1998 rămâne neexecutată.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

19. Esența regulamentului intern pertinent, și anume, extrasele din codul de procedură civilă în redactările sale anterioare și posterioare modificării sale din 2 mai 2001 și din legea din 2 mai 2001 și legea nr. 188/2000 asupra executorilor judecătorești (în vigoare începând din 10 noiembrie 2000) este descrisă în cauzele *Roman și Hogeia împotriva României* ((dec.), nr. 62959/00, 31 august 2004) și *Topciiov împotriva României* ((dec.), nr. 17369/02, 15 iunie 2006).

20. Înainte de modificările legislative aduse de legea nr. 188/2000, activitatea executărilor judecătorești era reglementată de legea nr., 92/1992 asupra organizării judiciare. În temeiul articolului 110 din legea nr. 92/1992 ante-menționată, executorii judecătorești își exercitau activitatea pe lângă tribunalele județene și erau subordonați președintelui tribunalului, care avea rol de consiliere și control asupra activității lor. Ei erau numiți de ministrul justiției iar atribuțiile lor erau stabilite prin regulamentul asupra activității executorilor judecătorești, aprobat de acest minister.

21. La 10 noiembrie 2000, legea nr. 188/2000 asupra executorilor judecătorești («legea nr. 188/2000») a intrat în vigoare. Executorii judecătorești sunt în prezent membri ai Uniunii naționale a executorilor judecătorești și își exercită activitatea în birouri individuale. Ei sunt investiți pentru a presta un serviciu de interes public. Executorii judecătorești și-au început activitatea în birouri la șase luni de la intrarea în vigoare a legii nr.

188/2000, și anume, la 10 mai 2001. La aceeași dată, birourile executorilor judecătorești care existau pe lângă tribunale și-au încetat activitatea.

22. În temeiul articolului 68 din legea nr. 188/2000, dosarele de executare care se aflau în derulare pe lângă tribunale au fost repartizate între birourile constituite de către un judecător delegat de fiecare instanță. O copie a dosarului era păstrată sau trimisă, după caz, de către judecătorul delegat la tribunalul competent în vederea executării. Conform articolului 112 din regulamentul de aplicare a legii nr. 188/2000, transmiterea dosarelor de executare era consemnată într-un proces-verbal semnat de executorul judecătoresc și de judecătorul delegat.

DE DREPT

I. CU PRIVIRE A PRETINSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 6 § 1 DIN CONVENȚIE

23. Reclamantul se plânge de imposibilitatea de a obține executarea hotărârii din 9 noiembrie 1998 a judecătoriei din Satu Mare care a condamnat diverse persoane să-i plătească o sumă de bani. El invocă articolul 6 § 1 din Convenție care are următorul conținut în partea sa aplicabilă:

« Orice persoană are dreptul ca acțiunea sa să fie audiată (...) de un tribunal (...), care va decide (...) asupra contestațiilor referitoare la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil (...) »

A. Asupra admisibilității

24. Curtea constată că cererea nu este evident neîntemeiată în sensul 35 § 3 din Convenție. În plus, Curtea subliniază că cererea nu este lovită de nici un alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarată admisibilă.

B. Referitor la fond

25. Guvernul susține că, deși executarea unei hotărâri trebuie considerată ca făcând parte integrantă din "proces", în sensul art. 6 § 1 din Convenție (Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, hotărârea din 19 martie 1997, Culegere de hotărâri și decizii, 1997-II, paragraful 41), există circumstanțe care justifică neexecutarea în natură a unei obligații impuse printr-o hotărâre judecătorească definitivă, fără ca neexecutarea să constituie încălcarea acestui articol. El subliniază că în prezenta cauză, debitorul era o persoană fizică și că autoritățile naționale sesizate cu executarea l-au ajutat pe reclamant în demersurile sale pentru a obține punerea în executare a hotărârii

în cauză. Guvernul consideră că, în speță, neexecutarea numitei hotărâri este imputabilă lipsei de diligență a reclamantului și a reprezentantului său.

26. Guvernul subliniază că, după intrarea în vigoare a ordonanței guvernamentale nr. 138/2000 asupra modificării codului de procedură civilă, toate cererile de executare silită trebuiau să fie adresate unui executor judecătoresc și nu judecătoriei conform articolului 373¹ din codul menționat mai sus. Executorul judecătoresc era unicul competent pentru executarea silită a unei hotărâri judecătorești definitive. De altfel, în temeiul articolului 68 din legea nr. 188/2000 asupra executorilor judecătorești, activitatea acestora din urmă era desfășurată în cadrul birourilor independente începând cu data de 10 mai 2001. Astfel, după această dată, reprezentantul reclamantului ar fi trebuit să solicite judecătoriei atribuirea dosarului de executare unui executor judecătoresc, măsură pe care tribunalul n-o putea lua în lipsa unei astfel de cereri. În lipsa unei astfel de cereri, dosarul de executare a fost arhivat de judecătoria din Negrești Oaș la 22 aprilie 2002.

27. Guvernul subliniază că, având în vedere lipsa de diligență a reclamantului și a reprezentantului său în procedura de executare, aceasta este în prezent perimată și creanța prescrisă. Guvernul consideră că reclamantul trebuia să angajeze responsabilitatea contractuală a reprezentantului său în cadrul unor proceduri interne. El notează că în orice caz, hotărârea în cauză n-ar fi putut să fie executată ca urmare a insolvabilității debitorilor, fapt care nu poate fi imputat Statului (Cauza *Mihailescu împotriva României* (dec.), nr. 47748/99, 26 august 2003 și Cauza *Shestakov împotriva Rusiei* (dec.), nr. 48757/99, 18 iunie 2002).

28. Reclamantul contestă teza Guvernului. El consideră că neexecutarea hotărârii din 9 noiembrie 1998 este datorată lipsei de diligență a executorului judecătoresc care, de altfel, a fost înțemnițat provizoriu pentru corupție pasivă într-o altă cauză. El afirmă că a solicitat altor executori judecătorești să continue executarea, dar că aceștia din urmă au refuzat.

29. Curtea amintește jurisprudența sa conform căreia articolul 6 din Convenție garantează fiecăruia dreptul de acces la justiție, care are, drept consecință imediată, dreptul la executarea hotărârilor judiciare definitive (Cauza *Hornsby împotriva Greciei*, hotărârea din 19 martie 1997, *Culegerea de hotărâri și decizii* 1997-II, paragraful 40). Acest drept nu poate totuși să oblige un Stat să dispună executarea fiecărei hotărâri cu caracter civil indiferent care ar fi acesta și indiferent de circumstanțe; el trebuie, în schimb, să se doteze cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive care îi revin. Unica sarcină a Curții este de a evalua dacă măsurile adoptate de autoritățile naționale au fost adecvate și suficiente (Cauza *Ruianu împotriva României*, nr. 34647/97, paragraful 66, 17 iunie 2003), deoarece, atunci când acestea trebuie să acționeze pentru executarea unei hotărâri judecătorești și nu fac aceasta, această inerție angajează responsabilitatea Statului în temeiul articolului 6 paragraful 1 din

Convenție (Cauza *Scollo împotriva Italiei*, hotărârea din 28 septembrie 1995, seria A nr., 315-C, paragraful 44).

30. În cauza de față, era vorba despre executarea unei hotărâri care dispune o obligație de plată către persoane particulare. În acest sens, Statul trebuia să pună la dispoziția reclamantului un sistem care să-i permită să obțină de la debitor plata sumelor alocate de instanțe (v., *mutatis mutandis*, Cauza *Dachar împotriva Franței* (dec.), nr. 42338/98, 6 iunie 2000). Nu putem totuși să deducem că el trebuie să fie considerat responsabil de neplata unei creanțe executorii datorită insolvabilității unui debitor « privat » (v., *mutatis mutandis*, Cauza *Sanglier împotriva Franței*, nr. 50342/99, paragraful 39, 27 mai 2003).

31. În ceea ce privește obligația autorităților de a lua măsurile adecvate de a executa hotărârea din 9 noiembrie 1998, Curtea ia notă că aceasta a fost investită cu formula executorie la 2 februarie 1999. Reclamantul a solicitat executarea acesteia judecătorei în raza căreia își desfășurau activitatea executorii judecătorești, singurele organisme competente so-l sprijine pe reclamant în procedura de executare.

32. Executorul judecătoresc i-a somat pe debitori să se conformeze cu hotărârea menționată mai sus înainte de data de 11 februarie 1999. Deși debitorii nu s-au conformat cu această somație în termenul legal de douăzeci și patru de ore, executorul a așteptat mai mult de nouă luni, adică, 5 noiembrie 1999, pentru a trimite o nouă dispoziție debitorilor de a executa numita hotărâre. O tentativă de executare a avut loc la 17 aprilie 2000, adică, la cinci luni de la cea de-a doua dispoziție transmisă debitorilor și a fost organizată o licitație la 26 iunie 2000. Ori, Curtea consideră că aceste termene erau prea lungi, în speță, ținând cont, în special, de obligația de diligență care îi revine organului de executare pentru a nu-i favoriza pe debitori în a-și organiza insolvabilitatea.

33. În pofida faptului că, la 30 iunie 2000, executorul a fost informat despre posibilitatea de a pune în operă o procedură de executare silită imobiliară împotriva unuia dintre debitori, nici un act de executare nu a fost realizat după această dată.

34. De altfel, nu s-ar putea reproșa reclamantului că nu a acționat cu diligență. În acest sens, Curtea constată că reclamantul a depus mai multe plângeri la judecătorie pentru a denunța tergiversarea procedurii de executare. Ori, tribunalul s-a limitat în fiecare răspuns să-i dea informații referitoare la stadiul procedurii de executare. Tribunalul i-a recomandat în special reclamantului să depună o plângere penală împotriva procesului-verbal de sechestru, necontestând conținutul. Ci doar lipsa de diligență a executorului judecătoresc. De altfel, după eșecul executării silită mobiliare, reclamantul a depus trei cereri de executare silită imobiliară la tribunal. Fără nici un rezultat.

35. Curtea constată împreună cu Guvernul că, drept urmare a modificărilor legislative aduse de ordonanța guvernamentală nr. 138/2000 și

a legii nr. 188/2000, executorii judecătorești își exercită activitatea în birouri independente începând din data de 10 mai 2001. Cu toate acestea, Curtea constată că nici articolul 68 din legea nr. 188/2000 nici regulamentul său de aplicare nu impun unui creditor o obligație expresă de a solicita transferul dosarului său la un executor judecătoresc. Conform acestui text de lege, judecătorul delegat este cel care trebuie să distribuie dosarele de executare aflate în derulare executorilor judecătorești, întocmind cu această ocazie un proces-verbal semnat de el însuși și de executorul judecătoresc.

36. Ori, Curtea reține că ultima cerere de executare adresată de reclamant tribunalului la 19 martie 2001, adică, după intrarea în vigoare a legii nr. 188/2000, dar înainte ca executorii judecătorești să-și exercite să-și înceteze activitatea pe lângă tribunale, a rămas fără răspuns. Astfel, tribunalul ar fi putut în acel moment să-l informeze pe reclamant despre lipsa sa de competență sau despre o eventuală obligație care-i revenea de a solicita transferul dosarului la un eventual birou individual. Ori, tribunalul s-a mărginit să arhiveze dosarul de executare al reclamantului la 22 aprilie 2002.

37. Este adevărat că după 19 martie 2001, reclamantul nu a folosit noul mecanism juridic pus la dispoziția sa de către Stat pentru a obține executarea numitei hotărâri. Dar Curtea nu se poate împiedica să observe că în momentul în care modificările legislative au intrat în vigoare, și anume, în mai 2001, procedura de executare se afla pe rol de aproximativ doi ani și trei luni și că doar cinci acte de executare au fost întocmite de executorul judecătoresc care își exercita activitatea sub controlul tribunalului.

38. Curtea constată că, în conformitate cu legea internă. Termenul pentru a solicita executarea silită a hotărârii este expirat în speță. Curtea amintește că nu trebuie să examineze temeinicia mijlocului obținut din prescriere, o astfel de sarcină revenind instanțelor naționale (*Cauza Ruiz Torija împotriva Spaniei*, hotărârea din 9 decembrie 1994, seria A nr. 303-A, p. 12, paragraful 30). Ea se mărginește să constate că, chiar dacă reclamantul nu a obținut plata sumei de bani, dl nu-i mai putea constrânge pe debitori să execute această creanță.

39. De altfel, Curtea nu poate reține argumentul Guvernului conform căruia orice act de executare ar fi fost inutil ca urmare a insolvenței debitorilor. Ea constată că hotărârea din 9 noiembrie 1998 i-a condamnat în solidar pe cei patru debitori să-i plătească reclamantului o sumă de bani. Mai rezultă din documentul emis la 30 iunie 2000 de primărie executorului judecătoresc că cel puțin unul din debitori era solvabil. Rezultă deci că reclamantul ar fi putut obține recuperarea creanței sale dacă executarea silită ar fi fost îndreptată împotriva acestui debitor.

40. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a conchide, în speță, că autoritățile naționale nu l-au sprijinit pe reclamant în demersurile sale pentru a obține executarea hotărârii din 9 noiembrie 1998.

41. Rezultă deci că a existat o încălcare a articolului 6 paragraful 1 din Convenție.

II. CU PRIVIRE LA APLICAREA ARTICOLULUI 41 DIN CONVENȚIE

42. Conform articolului 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a Protocoloalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții vătămate, dacă este cazul, o reparație echitabilă. »

A. Daune

43. Reclamantul solicită ca autoritățile române să fie condamnate să execute hotărârea definitivă din 9 noiembrie 1998. El indică în mod expres că nu pretinde nici o sumă ca reparație cu titlul de prejudiciu material sau moral pe care îl va fi suportat.

44. Guvernul subliniază că neexecutarea hotărârii din 9 noiembrie 1998 se datorează lipsei de diligență a reclamantului și a reprezentantului său, ca și insolvabilității celor trei debitori.

45. În ceea ce privește reparația în natură solicitată de reclamant, Curtea nu poate specula asupra rezultatului la care procedura de executare silită împotriva unor persoane fizice ar fi ajuns dacă infracțiunea la Convenție nu ar fi avut loc (*mutatis mutandis*, Cauza *Findlay împotriva Regatului Unit*, hotărârea din 25 februarie 1997, *Culegerea* 1997-I, p. 284, paragraful 85 și Cauza *Lungoci împotriva României*, nr. 62710/00, paragraful 52, 26 ianuarie 2006). Din această cauză, această cerere a reclamantului nu poate fi reținută de Curte.

46. De altfel, deși reclamantul nu solicită repararea prin echivalentul prejudiciului său material sau a unui eventual prejudiciu moral, având în vedere ansamblul elementelor care se află în posesia sa, constatarea încălcării articolului 6 paragraful 1 din Convenție și statuând în echitate, Curtea îi atribuie reclamantului 2 000 Euro (EUR).

B. Onorarii și cheltuieli

47. Reclamantul nu solicită rambursarea onorariilor și cheltuielilor.

48. Conform jurisprudenței Curții, reclamantul nu poate obține rambursarea onorariilor și cheltuielilor sale decât în măsura în care le-a solicitat. În consecință, în cauză, Curtea nu-i atribuie reclamantului nici o sumă cu acest titlu.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE:

1. Declară cererea admisibilă;

2. *Hotărăște că a fost încălcat articolul 6 alineatul 1 din Convenție;*

3. *Hotărăște că:*

a) Statul pârât trebuie să-i plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, conform 44 alin. 2 din Convenție, 2 000 euro (două mii de euro) cu titlul de daune suportate, plus orice sumă care poate fi datorată cu titlul de impozite, care urmează să fie plătiți în lei, conform cursului de schimb aplicabil la data plății;

b) această sumă va fi majorată, începând de la data expirării termenului menționat până la data plății, cu o dobândă simplă de întârziere egală cu dobânda minimă pentru împrumut practică de Banca Centrală Europeană, valabilă în această perioadă, la aceasta adăugându-se o majorare cu 3 procente;

4. *Respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru surplus.*

Redactată în limba franceză și comunicată în scris la data de 15 martie 2007 în aplicarea art. 77 alin. 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Santiago QUESADA

John HEDIGAN

Grefier

Președinte